

Sygn. akt XI W 5645/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant: Paulina Adamska

Przy udziale oskarżyciela -----

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2015 roku w Warszawie

sprawy **Z. W.**

syna M. i S.

urodzonego dnia (...) w K.

obwinionego o to, że:

w dniu 16 czerwca 2014r w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...)

w W., będąc właścicielem firmy FIRMA (...) – użytkownika pojazdu M. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/w pojazd do kierowania w dniu 15.04.2014 r. o godzinie 21:45

na (...) przy ul. (...) w W..

tj. za wykroczenie z art. 96§3 Kodeksu Wykroczeń

orzeka

I. obwinionego **Z. W.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje go, a na podstawie art. 96 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 1000 (tysiąc) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 100 (sto) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 5645/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15.04.2014 r., o godz. 21:45 przy al. (...)/ul. (...) w W., urządzenie samoczynnie rejestrujące pomiar prędkości TraffiStar wykonało zdjęcie pojazdu marki M. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą i przekroczył dozwoloną prędkość o 42 km/h. W związku z popełnieniem wyżej opisanego czynu, Straż Miejska

(...) W. podjęła czynności wyjaśniające, aby ustalić tożsamość sprawcy. W dniu 17.04.2014 r., na podstawie zasobów bazy Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono,

iz właścicielem pojazdu jest (...) S.A.” z siedzibą w W.. Właścicielowi zostało wysłane faxem wezwanie celem udzielenie informacji o użytkowniku

w/w pojeździe. W odpowiedzi na w/w wezwanie Straż Miejska otrzymała od w/w właściciela pismo, wskazujące, iż użytkownikiem w/w pojeździe w powyżej określonym czasie była Firma (...) z siedzibą przy ul. (...), (...)-(...) K.. Do w ten sposób ustalonego użytkownika pojazdu w dniu 06.06.2014 r. zostało wysłane drogą pocztową wezwanie wraz z formularzami oświadczeń do wyrażenia zgody na ukaranie mandatem karnym za popełnienie wykroczenia z art. 92a kw, do wskazania kierowcy, który prowadził pojazd w dniu popełnienia czynu oraz formularz oświadczenia do wyrażenia zgody na przyjęcie mandatu karnego w przypadku niewskazania osoby kierującej pojazdem. Przedmiotowe wezwanie wraz z oświadczeniami zostało w dniu 09.06.2014 r. odebrane przez Z. W., co potwierdził własnoręcznym podpisem. W odpowiedzi na przedmiotowe wezwanie Z. W. w piśmie z dnia 13 czerwca 2014 roku skierowanym do Straży Miejskiej (...) W. nie wskazał kierującego pojazdem w oznaczonym czasie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: notatki urzędowe (k. 1-3 i 25), wezwania (k. 4 i 8), pisma (k. 7 i 10), zwrotne potwierdzenie odbioru (k. 9) oraz informację z CEiIoDG (k. 24).

Obwiniony na rozprawie w dniu 7 grudnia 2015 roku nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż przedmiotowym samochodem jeździ żona, z którą wspólnie prowadzi firmę transportową. Wyjaśnił, iż ona używa w/w samochód w celach służbowych do prowadzenia działalności. Wyjaśnił również, iż czasami używa tego samochodu córce i synowi,

ale on tego nie kontroluje, ponieważ z powodu innych obowiązków nie jest w stanie tego robić. Obwiniony wyjaśnił także, iż nie poczuwa się do żadnej winy oraz wskazał, że nie jest to tak,

że on nie chce wskazać, kto prowadził pojazd. Według obwinionego, on tego nie wie. Zdaniem obwinionego, gdyby wiedział, kto kierował samochodem, nie wie, czy nie sprowadziłoby to do odpowiedzialności karnej jego najbliższych (k. 59).

Sąd zważył, co następuje:

Brak podstaw do zakwestionowania prawdziwości wyjaśnień obwinionego. Wyjaśnienia te jednakże, chociaż prawdziwe, w ocenie Sądu nie mają jednak znaczenia dla odpowiedzialności obwinionego za zarzucane mu wykroczenie, ponieważ okoliczności w nich przedstawione są obojętne dla odpowiedzialności obwinionego za wykroczenie z art. 96§ 3 kw, o czym poniżej w części prawnej uzasadnienia.

Również dokumenty ujawnione na rozprawie bez odczytywania ich treści w trybie art. 76 § 1 kpw w postaci: notatek urzędowych (k. 1-3, 23, 25 i 26), wezwań

(k. 4 i 8), pism (k. 7 i 10), zwrotnego potwierdzenia odbioru (k. 9) oraz informacji z CEiIoDG

(k. 24), Sąd uznał za dowody wiarygodne. Wskazane wyżej dowody nie zostały w toku postępowania dowodowego zakwestionowane przez żadną ze stron a ich treść nie budzi wątpliwości.

Wykroczenie stypizowane w art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń popełnia ten, kto nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Popołnienie wykroczenia opisanego w tym przepisie zagrożone jest karą przewidzianą w art. 96 § 1 kw, to jest karą grzywny.

W świetle całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy nie ulega wątpliwości,

iż Z. W. w czasie, kiedy był świadomy wezwania go przez Straż Miejską

(...) W. do wskazania, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania, tj. w okresie od odebrania wezwania, czyli od 09.06.2014 r. do dnia upływu siedmiodniowego terminu na udzielenie odpowiedzi, czyli do 16.06.2014 r. - wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, tj. Straży Miejskiej (...) W. Oddziału Ogólnomiejskiego mieszczącego się przy ul. (...) w W., komu powierzył do kierowania

w dniu 15 kwietnia 2014 roku o godzinie 21:45 na al. (...) przy ul. (...)

w W. - pojazd marki M. o nr. rej. (...), znajdujący się w posiadaniu Firma (...), którego obwiniony jest właścicielem.

Wprawdzie obwiniony nadał w terminie do Straży Miejskiej pismo, w którym nie wskazał kierującego pojazdem w

oznaczonym czasie, jednakże miał jeszcze 3 dni na zmianę uprzedniej, negatywnej decyzji, a tym samym na wskazanie kierującego w/w pojeździe zgodnie z odebraniem wezwaniem. Obwiniony jako osoba fizyczna, prowadząca działalność gospodarczą był bowiem obowiązany do wskazania, komu powierzył pojazd na podstawie art. 78 ust. 4 Prawa o ruchu drogowym. Przy czym należy zaznaczyć, iż zgodnie z art. 78 ust. 4 Prawa o ruchu drogowym, posiadacz pojazdu może uchylić się od obowiązku wskazania na żądanie uprawnionego organu komu pojazd został powierzony do używania lub kierowania

w oznaczonym czasie jedynie w sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Odnosząc to jednak do rozpoznawanej sprawy trzeba stwierdzić, iż obwiniony nie wykazał w toku postępowania, aby taka wyjątkowa sytuacja miała miejsce, a tym samym wyłączała obwinionego od odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie. W związku z tym w sytuacji wezwania obwinionego do wskazania przez uprawniony organ, to zasłanianie się niewiedzą przez obwinionego wynikającą z faktu,

iż z pojazdu korzysta jednocześnie kilka osób najbliższych, czego on nie jest w stanie kontrolować z uwagi na inne obowiązki związane z prowadzeniem działalności gospodarczej nie może uwolnić go od odpowiedzialności za wykroczenie z art. 96 § 3 kw. Ponadto obwiniony wezwaniem do wskazania odebrał 9 czerwca 2014 roku, tj. w niecałe 2 miesiące od daty zarejestrowania wykroczenia drogowego, będącego podstawą w/w wezwania. W ocenie Sądu wskazany okres był na tyle krótki, ażeby obwiniony mógł ustalić, kto we wskazanym miejscu i czasie kierował przedmiotowym pojazdem. Obwiniony tego jednak nie uczynił i takiej informacji na żądanie uprawnionego organu nie udzielił. Sąd pragnie jeszcze podkreślić,

iż obwiniony, będąc właścicielem przedsiębiorstwa, w którego posiadaniu (korzystaniu z tytułu umowy leasingu) znajduje się w/w pojazd, powinien w taki sposób zorganizować korzystanie z tego pojazdu, aby w razie potrzeby wiedział, kto w oznaczonym miejscu i czasie kierował tym pojazdem.

Wezwanie do wskazania kierującego pojazdem, adresowane na imię i nazwisko obwinionego zgodnie z siedzibą prowadzonej działalności gospodarczej zostało przez niego odebrane w dniu 9 czerwca 2014 roku. W związku z czym obwiniony zdaniem Sądu, popełnił wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw z końcem dnia 16 czerwca 2014 roku, tj. w dacie upływu siedmiodniowego terminu na wskazanie, komu przedmiotowy pojazd powierzył do kierowania w oznaczonym czasie, wbrew żądaniu uprawnionego organu.

Sąd pragnie podkreślić, iż samo wskazanie przez posiadacza albo właściciela pojazdu osoby, która kierowała lub używała jego pojazdem w oznaczonym czasie nie świadczy o tym,

iż wskazana osoba będzie odpowiadała za zarejestrowane wykroczenie lub przestępstwo.

W takich wypadkach chodzi bowiem o wskazanie kierującego pojazdem lub używającego pojazd, a nie o wskazanie sprawcy wykroczenia lub przestępstwa. Wówczas osobę uprzednią wskazaną można wezwać do wskazania, czy to ona faktycznie prowadziła pojazd i jeżeli w wyniku powyższych czynności, konkretna osoba zostanie ustalona, to jej można dopiero postawić zarzut o popełnienie określonego wykroczenia drogowego.

Obwiniony wypełnił także ustawowe znamię winy, rozumiane jako możliwość przypisania mu popełnienia wykroczenia. Brak jest negatywnych przesłanek, których zaistnienie wykluczałoby możliwość przypisania Z. W. winy, takich jak na przykład niemożliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu lub pokierowania swoim postępowaniem wskutek choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych.

Art. 1 § 1 kw stanowi, iż odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą określonej kary. W art. 47 § 6 kw ustawodawca precyzuje, iż przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Czyn obwinionego godzi w dobro jakim jest bezpieczeństwo i porządek w komunikacji. Obowiązek wynikający z art. 78 ust. 4 Ustawy Prawo o ruchu drogowym służy bowiem skutecznemu wykrywaniu sprawców przestępstw i wykroczeń drogowych, jest zatem niezbędnym uregulowaniem, mającym na celu wykrycie sprawcy czynu przeciwko bezpieczeństwu i

porządkowi w komunikacji. Niejednokrotnie informacja pochodząca od właściciela, bądź posiadacza pojazdu jest jedyną wskazówką, na którą mogą liczyć organy prowadzące postępowanie. Waga naruszonego obowiązku była zatem wymierna, ponieważ wskutek negatywnego zachowania się obwinionego, faktyczny sprawca ujawnionego wykroczenia drogowego nie mógł zostać ukarany. Wobec powyższego bez wątpienia należy stwierdzić, iż czyn obwinionego był społecznie szkodliwy.

W sytuacji gdy w świetle poczynionych ustaleń faktycznych, popełniony przez sprawcę czyn wypełnia znamiona określone w stosownym przepisie ustawy, przy czym jednocześnie istnieje możliwość określenia społecznej szkodliwości tego czynu i przypisanie jego popełnienia działającemu świadomie sprawcy, należy stwierdzić, iż zachodzą wszystkie przesłanki odpowiedzialności za wykroczenie. Z. W. ponosi wobec powyższego odpowiedzialność za popełnienie wykroczenia stypizowanego w art. 96 § 3 kw.

Sąd wymierzając karę za popełnione wykroczenie kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru zawartymi w art. 33 kw. W ocenie sądu kara grzywny w wysokości 1000 (tysiąc) złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i nie przekracza stopnia winy obwinionego. Określając wysokość grzywny na kwotę 1000 złotych, Sąd miał na uwadze wysokie możliwości zarobkowe obwinionego, jego bardzo dobrą sytuację majątkową oraz stabilne warunki bytowe, a w szczególności względy indywidualno-prewencyjne. Kara, aby uświadomiła obwinionemu nieopłacalność popełniania wykroczeń musi być dolegliwa, a zatem w ocenie Sądu, kara w niższej wysokości taką by nie była. Orzeczona kara według Sądu ma również wpłynąć na to, aby korzystanie z w/w samochodu zostało przez obwinionego zorganizowane w taki sposób, żeby w przyszłości można było skutecznie ustalić osobę kierującą danym pojazdem. W ocenie Sądu orzeczona kara spełni także swoje cele w zakresie prewencji generalnej.

Z uwagi na treść art. 118 § 1 kpw, art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk Sąd, obciążył obwinionego kosztami postępowania. Sąd uznał, iż warunki rodzinne i materialne obwinionego nie stoją na przeszkodzie temu, aby poniósł on koszty postępowania w pełnej wysokości.

Na zasądzone koszty składają się: kwota 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz opłata od kary grzywny, której wysokość wyliczono na podstawie przepisów Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (100 zł).